

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Barbary Pořízkové a JUDr. Pavla Molka v právní věci žalobkyně: **Potamos CZ s.r.o.**, se sídlem Bubenská 943/8a, Praha 7, zast. JUDr. Jiřím Jarošem, Ph.D., advokátem se sídlem Na Pankráci 449/11, Praha 4, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 12. 2014, č. j. 35005/14/5100-41453-711090, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 27. 3. 2019, č. j. 8 Af 12/2015 – 55,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku 4 114 Kč k rukám jejího zástupce JUDr. Jiřího Jaroše, Ph.D., advokáta se sídlem Na Pankráci 449/11, Praha 4, do 30 dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] V této věci je řešena možnost správce daně vydat druhý zajišťovací příkaz při neúčinnosti prvního zajišťovacího příkazu z důvodu nevydání rozhodnutí o odvolání v zákonné lhůtě.

[2] Finanční úřad pro hlavní město Prahu, územní pracoviště pro Prahu 7 (dále jen „správce daně“), vydal dne 6. 10. 2014 zajišťovací příkaz, kterým žalobkyni uložil složit jistotu ve výši 164 364 473 Kč na úhradu daně z přidané hodnoty. Proti tomu podala žalobkyně odvolání, o kterém žalovaný nerozhodl v zákonem určené třicetidenní lhůtě [§ 168 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“)], takže zajišťovací příkaz se stal neúčinným.

[3] Správce daně následně dne 27. 11. 2014 vydal další zajišťovací příkaz, kterým uložil žalobkyni opět povinnost složit jistotu ve stejné výši. Odvolání proti tomuto rozhodnutí bylo zamítnuto žalovaným v žalobou napadeném rozhodnutí.

[4] Městský soud vyhověl žalobě podané žalobkyní a napadené rozhodnutí žalovaného zrušil. Konstatoval, že žalovaný a správce daně porušili zásadu zákonnosti (a další zásady) tím, že vydali druhý zajišťovací příkaz k zajištění totožné, dosud nestanovené, daně, a že není možné učinit závěr o důvodné obavě o ztížení či nemožnosti výběru daně, což je podmínka pro vydání zajišťovacího příkazu. Naopak nepřisvědčil žalobní námitce, že zajišťovací příkaz měl být doručen zástupci žalobkyně a nikoliv žalobkyni přímo.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalobkyně

[5] Žalovaný (dále jen „stěžovatel“) napadá rozsudek městského soudu kasační stížností z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[6] Stěžovatel nejdříve namítá nepřezkoumatelnost závěrů městského soudu ohledně možnosti uložit povinnost ze stejného důvodu pouze jednou, neboť se vůbec nevypořádal s jeho argumentací uplatněnou v napadeném rozhodnutí a ve vyjádření k žalobě.

[7] Zároveň shledává jako nepřezkoumatelné závěry o porušení zásady zákonnosti zakotvené ve správním řádu a zásady přiměřenosti. Aplikace samotných zásad je možná pouze v ojedinělých a výjimečných případech, kdy chybí právní norma. Městský soud přitom blíže neodůvodnil, proč shledal porušení těchto zásad a proč aplikoval zásadu zákonnosti ze správního řádu a nikoliv z daňového řádu, kde je taktéž upravena.

[8] Další námitka rozvíjí nedostatečný závěr městského soudu ohledně zásady *ne bis in idem* při vydání druhého zajišťovacího příkazu. Jestliže první zajišťovací příkaz se stal neúčinným, nemohl nabýt právní moci, a proto nemohla existovat překážka věci pravomocně rozsouzené (*res iudicata*, *správně rei administratae* – pozn. Nejvyššího správního soudu) ve smyslu zásady *ne bis in idem* dle § 101 odst. 4 daňového řádu. Podle stěžovatele bylo možné po neúčinnosti prvního zajišťovacího příkazu, který nevyvolával žádné právní účinky, vydat druhý zajišťovací příkaz na tutéž daňovou povinnost a ze stejného důvodu. Oba zajišťovací příkazy si nemohly konkurovat. První zajišťovací příkaz existuje v „právním vakuu“, to je ale možné vyřešit zastavením řízení podle § 168 odst. 1 daňového řádu. Konstatování povinnosti zastavit odvolací řízení před vydáním dalšího zajišťovacího příkazu by vedlo k přepjatému formalismu, což je v rozporu s judikaturou Ústavního soudu.

[9] Dle stěžovatele závěry judikatury poukazované městským soudem v napadeném rozsudku jsou ve prospěch opačného závěru, než městský soud učinil. Současně odkazuje na ustanovení daňového řádu upravující neúčinnost (§ 74 daňového řádu – neodstranění vad podání) s tím, že po neúčinnosti těchto úkonů je možné je učinit znovu.

[10] Stěžovatel dále rozporuje závěr městského soudu o splnění jedné z podmínek pro vydání zajišťovacího příkazu – pravděpodobnost budoucí nedobytnosti daně. Neúplná rekapitulace majetku žalobkyně v napadeném rozsudku totiž pomíjí některé důležité aspekty o jejím majetku (nemovitosti neměla ve vlastnictví ale nájmu, hodnota jejích automobilů byla v poměru k zajištěné částce nízká a ostatní majetek tvořily pouze krátkodobé pohledávky a zásoby). Městský soud zároveň ignoroval skutečnost, že v minulosti převedla společnost QANTO s. r. o. (se stejným personálním substrátem jako žalobkyně) svůj majetek na žalobkyni, což bylo zapříčiněno zásahem Finančního úřadu ve

pokračování

Svitavách. Správci daně tak vznikla oprávněná obava, že by majetek mohl být vyveden, což postačuje k naplnění podmínky.

[11] Žalobkyně ve svém vyjádření ohledně námitky nepřezkoumatelnosti uvedla, že není důvodná, neboť napadený rozsudek je důkladně a pečlivě odůvodněný. Žalobkyně následně rekapituluje dosavadní průběh řízení, přičemž argumentaci stěžovatele považuje za účelovou a nesprávnou. Dle jejího názoru tím, že nebylo o jejím odvolání proti prvnímu zajišťovacímu příkazu pravomocně rozhodnuto, ale řízení bylo zastaveno, zatížili žalovaný a správce daně svůj postup zásadními procesními pochybeními.

[12] K tomu žalobkyně dodává, že rozhodnutí o odvolání proti prvnímu zajišťovacímu příkazu jí vůbec nebylo doručeno, zajišťovací příkaz tak pozbyl své účinnosti *ex lege*, což však neznamená, že lze vydávat totožný zajišťovací příkaz znovu.

[13] Přiklonění se k výkladu stěžovatele ohledně možnosti vydat druhý zajišťovací příkaz totiž znamená, že správci daně by mohli vydat zajišťovací příkaz, následně jej označit za neúčinný a vydat totožný zajišťovací příkaz znovu, čímž by ochromili jakoukoliv podnikatelskou aktivitu. Poukazuje na teleologický výklad § 168 odst. 1 daňového řádu, jehož smyslem je rychle přezkoumat správnost a zákonnost zajišťovacího příkazu. Výklad stěžovatele pak umožňuje toto obcházet.

[14] K poslední námitce žalobkyně uvádí, že pro dobytost daně je podstatné, aby správce daně věděl, kdo je daňovým subjektem, kde jej může zastihnout a zda má majetek, popř. zda je dostačující. Všemi těmito informacemi správce daně disponoval. Nadto daňový subjekt aktivně spolupracoval. Nebyla tak splněna ani jedna podmínka pro vydání zajišťovacího příkazu. Zároveň tvrzení stěžovatele o účelovém vyvádění majetku je dle žalobkyně mylné, nesprávné a zcela účelové.

[15] Žalobkyně dále uvádí, že v odvolacím řízení proti prvnímu zajišťovacímu příkazu bylo namísto prvostupňové rozhodnutí zrušit, nikoliv odvolací řízení pouze zastavit. To je důležité pro případnou odpovědnost podle zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád), ve znění pozdějších předpisů.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[16] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je podání kasační stížnosti přípustné, z důvodů, které zákon připouští, a stěžovatel je zastoupen osobou s právnickým vzděláním (§ 102 a násl. s. ř. s.). Poté přistoupil k přezkumu rozsudku městského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů. Ověřil také, zda netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[17] Kasační stížnost není důvodná, neboť napadený rozsudek je přezkoumatelný a závěr o nemožnosti vydat druhý zajišťovací příkaz je správný.

III.a K nepřezkoumatelnosti

[18] Nejdrive se Nejvyšší správní soud věnoval tvrzené nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku. Ta totiž zpravidla brání věcnému přezkumu.

[19] Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit samotný obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006 - 74). Konstatování nepřezkoumatelnosti by mělo být v soudní praxi vyhrazeno výjimečným případům, kdy není z odůvodnění napadeného rozhodnutí vůbec patrné hodnocení podstatných důvodů či skutečností uplatněných v žalobě. Naopak nepřezkoumatelné není rozhodnutí soudu, ze kterého je zřejmé, jaký názor zaujal vůči důležitým skutkovým a právním otázkám. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů nemůže být založena tím, že odůvodnění krajského soudu je pouze stručné či argumentačně chudé, popř. že krajský soud nevyvracel každý dílčí argument uplatněný účastníky (usnesení rozšířeného senátu ze dne 5. 12. 2017, č. j. 2 As 196/2016 - 123, č. 3668/2018 Sb. NSS, odst. [29]). Dále rozšířený senát uvádí, že *„zrušení rozhodnutí krajských soudů zpravidla pro účastníky/osoby zúčastněné na řízení, včetně toho, který podává kasační stížnost, neznamená žádný přínos. Výsledkem je naopak pravidelně prodloužení a prodražení soudního řízení. I proto je nutné k aplikaci kasačního důvodu spočívajícího v nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů přistupovat krajně zdrženlivě“* (odst. [30] tamtéž).

[20] Kasační soud konstatuje, že část Ad A) napadeného rozsudku je sice stručná a mohla být lépe argumentačně podepřena, to však, v souladu s uvedeným názorem rozšířeného senátu, nezpůsobuje nepřezkoumatelnost. Z napadeného rozsudku je zřejmé, jak městský soud nahlíží na možnost vydat druhý zajišťovací příkaz za totožného skutkového stavu, což je klíčová otázka v projednávaném případě.

III.b Res administrata u zajišťovacích příkazů

[21] K této kasační námitce stěžovatele vyplývají ze spisového materiálu správce daně následující relevantní skutečnosti. Dne 6. 10. 2014 vydal správce daně (první) zajišťovací příkaz podle § 167 daňového řádu ve spojení s § 103 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZDPH“). Ten byl doručen dne 7. 10. 2014 do datové schránky žalobkyně. Téhož dne podala žalobkyně odvolání, které doplnila dne 10. 10. 2014 a 26. 10. 2014. Rozhodnutí o odvolání bylo vydáno dne 5. 11. 2014. Administrativní chybou stěžovatele bylo nicméně odesláno do datové schránky jiné společnosti. Následně dne 27. 11. 2014 odeslal stěžovatel žalobkyni úřední záznam, ve kterém konstatoval neúčinnost prvního zajišťovacího příkazu z důvodu vadného doručení rozhodnutí o odvolání, a to ke dni 7. 11. 2014. Ze shodných vyjádření žalobkyně a stěžovatele pak vyplývá, že toto odvolací řízení bylo rozhodnutím ze dne 27. 11. 2014 zastaveno.

[22] Dne 27. 11. 2014 vydal správce daně, a téhož dne doručil, podle § 167 daňového řádu druhý zajišťovací příkaz. Žalobkyně se dne 4. 12. 2014 odvolala a toto podání doplnila dne 9. 12. 2014. O tomto odvolání rozhodl stěžovatel napadeným rozhodnutím dne 30. 12. 2014.

[23] Předně Nejvyšší správní soud uvádí, že institut zajišťovacího příkazu představuje díky své mimořádné razantnosti velmi vážný zásah do majetkové sféry daňového subjektu

pokračování

a jedná se tak o jednu z nejzazších forem postupu, které má správce daně k dispozici. Vydaní a realizace zajišťovacího příkazu může během mimořádně krátké doby všestranně paralyzovat dosud běžně fungující podnikatelský subjekt a nevratně jej poškodit či zničit (usnesení rozšířeného senátu ze dne 24. 11. 2009, č. j. 9 Afs 13/2008 - 90, bod 23.; nebo usnesení NSS ze dne 20. 10. 2016, č. j. 2 Afs 108/2016 - 96, odst. [15]). Logickou konsekvencí pak jsou přísné podmínky kladené zákonodárcem na správce daně pro jeho využití.

[24] V projednávaném případě dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že správce daně nemůže po marném uplynutí lhůty pro vyřízení odvolání podle § 168 odst. 1 daňového řádu, a z toho vyplývající neúčinnosti vydaného zajišťovacího příkazu, vydat z týchž důvodů další zajišťovací příkaz vztahující se k témuž zdaňovacímu období.

[25] Zaprvé je nutné se zabývat otázkou, jaké konkrétní důsledky plynou z marného uplynutí lhůty v § 168 odst. 1 daňového řádu, jehož relevantní část zní „*pokud není vydáno rozhodnutí o odvolání proti zajišťovacímu příkazu do 30 dnů ode dne, kdy bylo podáno, zajišťovací příkaz se stává neúčinným [...]*“.

[26] Z citovaného ustanovení daňového řádu i z judikatury vyplývá, že nevydá-li odvolací orgán rozhodnutí do 30 dnů, zajišťovací příkaz se stane neúčinným *ex lege* a nevyvolává žádné právní následky. Odvolací orgán pak přichází o možnost ve věci rozhodnout meritorně. Pokud by tak i přesto učinil, zajišťovací příkazy „neobživnou“ (rozsudek NSS ze dne 27. 8. 2020, č. j. 1 Afs 103/2019 - 87, odst. [17]).

[27] Závěr o důsledku neúčinnosti potvrzuje i právní teorie. Účinným je totiž takový správní akt, který již způsobuje zamýšlené důsledky (u konstitutivních aktů ukládajících povinnost je nutné tuto povinnost plnit). Účinnost pravidelně splývá s právní mocí správního aktu. V zákonem stanovených případech může být účinnost dodatečně suspendována či zaniknout, a to i samostatně (srov. HENDRYCH, Dušan a kol. Správní právo. Obecná část. 9. vydání. Praha: C. H. Beck, 2016, s. 157-158.).

[28] Je tak zřejmé, že po marném uplynutí 30 denní lhůty pro rozhodnutí o odvolání pozbývá zajišťovací příkaz bez dalšího *ex lege* svoji účinnost, tj. schopnost vyvolávat právní účinky. Neznamená to ovšem, že by přestal existovat či nikdy nevznikl jako individuální právní akt – v takových případech se používá právní fikce „*bledí se na něj, jakoby nebyl vydán*“. Zajišťovací příkaz je v takovém případě vydaným rozhodnutím (srov. § 101 odst. 2 daňového řádu), u kterého „pouze“ není nutné plnit jím uložené povinnosti a nelze je ani vynutit.

[29] Zadruhé je třeba vyřešit otázku aplikovatelnosti § 101 odst. 4 daňového řádu, dle kterého „[...] *uložit stejnou povinnost lze ze stejného důvodu témuž příjemci rozhodnutí pouze jednou*.“ Jinými slovy, zda neúčinný zajišťovací příkaz zakládá překážku *rei administratae*. Dle Nejvyššího správního soudu tomu tak je.

[30] Předně je nutné uvést, že zajišťovací příkaz je rozhodnutím, kterým se příjemci ukládá povinnost. To vyplývá přímo z § 167 odst. 2 daňového řádu, dle kterého „*zajišťovacím příkazem správce daně uloží daňovému subjektu úhradu v příkazu uvedené*

částky.“ Z toho je pak i zřejmé, že nejde o negativní rozhodnutí (tj. zamítnutí žádosti o priznání nějakého práva), kde se překážka *res administrata* neuplatní.

[31] Důvodem, proč tato překážka následně neodpadla při pozbytí účinnosti prvního zajišťovacího příkazu, je specifická situace v případě zajišťovacích příkazů.

[32] Zde se do popředí dostává jejich již výše zmiňovaná razance a navazující přísnost zákonné úpravy (krátké lhůty pro rozhodnutí o odvolání, případná neúčinnost *ex lege*, apod.). Bylo by proti smyslu úpravy zajišťovacích příkazů a zásadám legality a hospodárnosti dát stěžovateli za pravdu. U potřeby rychle postavit najisto zákonnost zajišťovacího příkazu v odvolacím řízení stojí v popředí *„nutnost zkrátit období právní nejistoty daňového subjektu na minimum. Důvodnost odvolání má být posouzena bezodkladně, zjevně bez většího doplňování podkladů, nepochybně i proto, aby se daňovému subjektu v rozumném čase otevřela cesta pro případný soudní přezkum.“* (výše citovaný rozsudek NSS č. j. 2 Afs 239/2015-66, odst. [50]).

[33] Není přípustitelné, aby správce daně toto období právní nejistoty prodlužoval, a to obzvláště za situace, kdy k neúčinnosti zajišťovacího příkazu došlo z důvodu chyby na jeho straně (odeslání rozhodnutí o odvolání jinému daňovému subjektu). *Ad absurdum* by mohla při tomto výkladu nastat situace, kdy by správce daně vždy, po neúčinnosti předchozího zajišťovacího příkazu kvůli nevydání odvolacího rozhodnutí, znovu vydal totožný zajišťovací příkaz, a to opakovaně. V takovém případě by byla přísná lhůta pro rozhodnutí odvolání fakticky odstraněna a daňový subjekt by nikdy nedosáhl přezkumu zákonnosti ani uvolnění zajištěných prostředků.

[34] Argument stěžovatele, že si první a druhý zajišťovací příkaz vzájemně nekonkurují, tak není správný. První zajišťovací příkaz založil překážku věci rozhodnuté a i přes svoji následnou neúčinnost ji stále tvoří. Druhý zajišťovací příkaz tak nemohl být podle § 101 odst. 4 daňového řádu vydán.

[35] Relevantní námitkou nemůže být ani zastavení odvolacího řízení. Samotné zastavení odvolacího řízení totiž představuje toliko procesní ukončení odvolacího řízení, což nemá dopad na existenci prvostupňového rozhodnutí (zajišťovacího příkazu). Jinými slovy zastavením odvolacího řízení nedochází k odstranění prvostupňového rozhodnutí, které zakládá překážku věci rozhodnuté.

[36] Pro úplnost Nejvyšší správní soud dodává, že ani případné zrušení prvního zajišťovacího příkazu by na nemožnosti vydat druhý zajišťovací příkaz v daně věci nic nezměnilo. Zrušit by jej bylo možné pouze pro nezákonnost, a to buďto přímo v odvolacím řízení (§ 116 odst. 1 písm. b) daňového řádu] anebo následně v přezkumném řízení (§ 121 odst. 1 daňového řádu). Obnova řízení je vyloučena (§ 168 odst. 2 daňového řádu). V takovém případě však platí obecný závěr zdejšího soudu o možném následujícím postupu při zrušení zajišťovacího příkazu správním soudem nebo odvolacím orgánem, a to, že správce daně má *„pochopitelně obecně možnost vydat zajišťovací příkazy nové, ovšem ohledně téže daně a zdaňovacího období založené na jiných skutkových okolnostech nebo právních závěrech“* (rozsudek NSS č. j. 2 Afs 239/2015 - 66, odst. [59]; a rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 17. 9. 2021, č. j. 17 Af 3/2019 - 49, bod 46.). To vychází z úvahy, že bylo-li vydání zajišťovacího příkazu za jedněch skutkových okolností a navazujících právních závěrů shledáno nezákonným, není možné na těch stejných

pokračování

skutkových okolnostech a právních závěrech vydat zajišťovací příkaz v souladu se zákonem.

[37] Přisvědčit pak nelze ani nepřiléhavosti judikatury uváděné městským soudem. Z úvah zde činěných Nejvyšším správním soudem je zřejmé, že rozsudek č. j. 2 Afs 239/2015 - 66 obsahuje důležitá východiska pro projednávanou věc.

[38] Důvodný není ani odkaz stěžovatele na pojem „neúčinnost“ v § 74 odst. 3 daňového řádu při neodstranění vad podání. To způsobuje zánik povinnosti správce daně s podáním zacházet jako s účinným od počátku, jelikož není vůbec způsobilé projednání (odst. 1 tohoto ustanovení). Výsledkem je pak negativní vyřízení věci (nebylo rozhodnuto o právech či povinnostech), které nemá způsobilost založit překážku věci rozhodnuté. Oproti tomu u neúčinných zajišťovacích příkazů existuje rozhodnutí ukládající povinnost, které pouze nemá účinky (odst. [28] tohoto rozsudku). Při hodnocení neúčinnosti zajišťovacích příkazů je nutné přihlížet k jejich specifickým, jak byla popsána výše.

[39] Nejvyšší správní soud rekapituluje, že rozhodování o zajišťovacích příkazech je rozhodováním „na jeden pokus“. Za jedné skutkových okolností a navazujících právních závěrů je možné vydat pouze jeden zajišťovací příkaz. Ten založí překážku věci rozhodnuté (§ 101 odst. 4 daňového řádu), bez ohledu na případné pozbytí jeho účinnosti podle § 168 odst. 1 daňového řádu. Jeho případné zrušení pro nezákonnost pak taktéž znemožňuje vydat týž zajišťovací příkaz.

III.c K ostatním kasačním námitkám

[40] Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud shledal, že druhý zajišťovací příkaz nemohl být z důvodu překážky věci rozhodnuté vůbec vydán, není již na místě se zabývat otázkou naplnění podmínek pro jeho vydání, což byla další kasační námitka stěžovatele.

[41] Kasační soud se pak nezabýval ani částí první námitky o přezkoumatelnosti úvah o porušení zásad zákonnosti a přiměřenosti, neboť ani její případná důvodnost by výsledek neovlivnila. Zrušující rozsudek městského soudu by taktéž obstál.

IV. Závěr a náklady řízení

[42] Nejvyšší správní soud kasačním námitkám nepřisvědčil a neshledal ani vadu, ke které by musel přihlédnout z úřední povinnosti, kasační stížnost proto zamítl podle § 110 odst. 1, věty poslední, s. ř. s.

[43] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1, větu první, ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel, který neměl v řízení úspěch, nemá ze zákona právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalobkyně byla ve věci úspěšná, náleží jí proto náhrada důvodně vynaložených nákladů řízení. Mezi náklady řízení (§ 57 odst. 1 s. ř. s.) patří odměna zástupce a náhrada jeho hotových výdajů stanovená podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif). Odměna zástupce v řízení před Nejvyšším správním soudem činí 3 100 Kč za jeden

úkon právní služby spočívající v sepsání vyjádření ke kasační stížnosti stěžovatele [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu], zvýšená o náhradu hotových výdajů ve výši 300 Kč za úkon (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu); celkem tedy 3 400 Kč. Zástupce žalobkyně doložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty, a proto je tato částka navýšena o 21 %. Tu je povinen žalovaný uhradit do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, a to k rukám zástupce žalobkyně.

[44] Žalobkyně požadovala ve svém vyjádření přiznat náhradu nákladů i za převzetí a přípravu zastoupení. Tento úkon Nejvyšší správní soud nepřiznal, neboť žalobkyně měla stejného právního zástupce již v řízení před městským soudem.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 6. ledna 2022

JUDr. Radan Malík
předseda senátu